

[Statsministeren.]

par uger siden gav lovæssig dækning for ved at godtage forslag til ændring af bistandsloven med sigte på, at vi netop kunne hjælpe Indien i den for Indien så ulykkelige fødevarer-situation, der eksisterer i øjeblikket. Jeg kan nævne, at jeg netop i formiddags sammen med den indiske ambassadør har undertegnet en regeringsaftale om dette fødevarerlån på de 30 mill. kr.

Det er altså en betydelig stigning i den finansielle bistand, vi er inde i. Hvad de af mig nævnte sidste tal angår, må jeg tilføje, at her beror det selvfølgelig ikke på Danmark alene, om vi kommer af med de stiplede beløb. Det afhænger også af de låntagende lande, idet de skal være i stand til at tage den store stigning, vi tilbyder; ellers vil, når året er omme, de beløb, der faktisk er udbetalt, komme til at ligge lavere end dem, jeg her har nævnt — jeg siger det kun for en ordens skyld.

Tager vi nu det hele under ét, både den tekniske og humanitære hjælp og den finansielle bistand, er der tale om en stigning fra 64 mill. kr. i 1964-65 til 101 mill. kr. i 1965-66 — altså en samlet stigning på 60 pct. — og en yderligere stigning fra de lige nævnte 101 mill. kr. til omkring 185 mill. kr. i 1966-67. Det er altså en meget betydelig stigningstakt — det tror jeg man vil erkende. Når dette er sagt, og når det — håber jeg — er erkendt, at Danmark har anstrengt sig for at øge sin indsats, skal jeg af gerne, når det gælder en vurdering af størrelsen af vores samlede hjælp, være den første til at mene, at vore tal fortsat er for lave, og jeg tror, at denne konstatering svarer til forslagsstillernes vurdering og til det, der ligger bag liberalt centrum's forslag til folketingsbeslutning. Vi er stadig langt fra at have nået den ene procent af nationalindkomsten, og det må derfor — tror jeg — forekomme alle både nødvendigt og rigtigt, at tallene fortsat bringes til at stige. Jeg tror dog — som jeg allerede har nævnt — det vil være forkert allerede

i indeværende år at bevilge store ekstra-beløb; den nødvendige forberedelse vil ikke være til stede, men holder vi den stigningstakt, vi er inde i, ja, holder vi oven i købet stigningen i stigningstakten, så vil vi jo efterhånden komme op på helt anderledes antagelige beløb end dem, vi for nogle år siden lå nede på, og altså også på betydelig større beløb end dem, vi yder i øjeblikket.

På denne baggrund mener jeg, det vil være urigtigt af folketingsrådet at træffe beslutning om allerede nu, at der skal foretages en ekstraordinær stigning på 100 mill. kr. for 1967-68. Det, man skal samle sig om i arbejdet, må være at få — hvad skal jeg sige — den samme stærke stigning ind på budgettet for næste år eller i hvert fald at få en stigning; det må jo bero på de planlæggende finansmyndigheders arbejde, hvor stor den kan blive, og på udvalgets vurdering af, hvor meget man er i stand til at placere på en rigtig måde i udlandet. Men regeringen er altså indstillet på, at denne vækst skal fortsætte, og dette må vel være den rigtige måde at tage det på. Jeg mener derfor ikke, det vil være rigtigt at vedtage det forslag til folketingsbeslutning, som liberalt centrum har fremsat, men jeg har altså ønsket at udtale min allerbedste forståelse for hensigten bag forslaget og give det så gode kommentarer med på vejen, som jeg her har været i stand til.

Når man tager den stilling, er der vel egentlig ingen grund til at gå nærmere ind på spørgsmålet om, hvorledes udgifterne til en ekstra forøgelse eventuelt skulle dækkes. Jeg vil dog godt sige et par ord om selve den idé, der ligger bag liberalt centrum's forslag: at man skulle have en eller anden særlig skat til at dække stigningen i udgifterne til hjælpen til u-landene. Det er liberalt centrum, der stiller forslaget her, men vi ved jo, at tilsvarende forslag har været drøftet i andre lande; bl. a. i Norge har man diskuteret dette meget, men så vidt mig bekendt har man dog ikke gennemført det nogen steder. Her vil forskellige